

Fantasy román



Kristián Jarečko

Denníky Maveliornu

KORENE ZLA

Kristián Jareňko

Denníky Máveliornu

KORENE ZLA

Vydavateľ Richard Lunter – KICOM

„Korene rastú a tiahnu sa chladnou zemou až k nám obyčajným ľuďom, ktorí o ich sile nemajú ani poňatia. Rastú a vyvíjajú sa, veď dnes už je na ich základoch postavený celý Maveliorn. Ale ako raz povedal jeden múdry prorok, kto raz hocijako zatne do koreňa, korene zotnú nás. A tak sa začala táto doba, doba ohňa a železa, prachu nasiaknutého krvou vinných i nevinných, začala sa doba vzostupu koreňov zla.“

Frederik Moon, rytier hviezd

13. september 1307

1. kapitola

Keď Adam nakrmil kravy a vedro hnoja vysypal na kopu, vrátil sa späť do chalupy. Pri stole ho už čakala Ilsa s horúcou kuracou polievkou. Adam a Ilsa sa zosobášili len nedávno a už vtedy čakali dieťa.

„Som rád, že ťa tu mám,“ povedal Adam Ilse, ktorá sa naňho mierne pousmiala. Bolo zvláštne, že nemala dobrú náladu, veď ju už kopal plod v bruchu.

Ilsa sa zvíjala v krčoch, Adam sa prebudil na jej výkrik. Nemali dosť cepresov, aby si mohli dovoliť pomoc miestnej babice, a preto sa Adam o pôrod musel postarať sám. Prešlo asi len pol hodiny a dieťa už bolo na svete.

„Je nádherné,“ zašepkala Ilsa.

„Veď je predsa po tebe,“ usmial sa Adam a podal jej dieťa.

„Frederik, jeho meno bude Frederik,“ povedala Ilsa a pozrela sa na Adama.

„Pekné meno,“ odvetil.

„Bude rovnako čestný a statočný ako jeho otec,“ povedala Ilsa.

Adam ju chytil za ruku a so slzami v očiach odvetil: „Budem vás chrániť celým svojím telom, za

vás oboch dám srdce i dušu, vždy tu budem pre vás.“

Záblesk a zrazu svetlo, v ktorom stojí chlapec či skôr už chlap v otrhanej kožušine s jazvou na pravom líci a mečom v pošve. Steny naokolo sú chladné a posiate machom.

„Našiel som to, doparoma, konečne si privyrobím aspoň pár cepresov do vrecka,“ povedal chlapec s úsmevom. Zozadu sa k nemu prikrádala nejaká postava, ktorá vyskočila z tmy priamo k nemu.

„Pozor! Zmení ti život.“

Adam sa s výkrikom zobudil a uvedomil si, že sa nachádza vo svojej posteli s Iلسou, ktorá sa veľmi preľakla. Vonku bolo počuť erdžanie koní a nejaké hlasy. Do domu im vtrhli petarhskí renegádi.

„Dobrý večer,“ povedal vysoký, svalnatý a zrejme bojom skúsený veliteľ, „naším chlapcom dochádza jedlo, pitie a aj ženská neha. Túlajúc sa po okolí sme natrafili na vašu chalupu, a tak sme si povedali, že zájdeme na malú návštevu. Vidím, že máš krásnu rodinku.“

„To áno, manželka sa volá Iلسa a syn sa volá Frederik,“ odvetil Adam.

„Dominik, Henry, čo vy na to? Teplá strava a trošku nehy od tejto krásnej dámy, to si dám povedať,“ odvetil veliteľ.

Dominik sa šibalsky usmieval, Henry sa iba potichu prizeral z kúta miestnosti.

„O jedlo sa s vami podeliť môžem, páni moji, ale Ilsa je moja manželka a tú vám nedám za nič na svete,“ povedal ráznym tónom Adam.

„My sme sa ťa na nič nepýtali, ty hlúpy farmár. Chlapci, zabite ho, ale predtým si ešte užijem s jeho manželkou,“ odsekol veliteľ.

Adam stihol uskočiť jeho ostriu, no Dominik, ktorý ho chytil zozadu, mu vrazil nôž priamo do srdca. Adam sa zapotácal a spadol na zem smerom k malému Frederikovi. Krvavá mláka sa zväčšovala, až kým nedošla k nohám Dominika a veliteľa, ktorí práve vstávali z postele, kde ležala už mŕtva Ilsa. Veliteľ podišiel k Frederikovi a vzal ho do rúk.

„Si krásne dieťa, podobáš sa na toho svojho bastarda fotra. Chvála Telionovi, že sa už na ten ksicht viac nebudem musieť pozerieť. A teraz je načas postarať sa aj o teba, maličký, veď vieš, každú prácu treba dokončiť.“

Vzal nôž s fľakom od Adamovej krvi položený na stole a preťal dieťaťu pokožku na líci, z ktorej vyšiel tenký pramienok krvi.

„Aká krásna tvárička,“ zamrmal.

„Pane, ak dovoľíte, postarám sa o to dieťa sám, viete, dnes som nikoho nezabil, vždy to urobíte len vy dvaja,“ povedal rozrušene Henry.

„Nečakal som, že si na zabíjanie prckov, ale dobre teda,“ odvetil veliteľ, rozrehotal sa a vložil Henrymu dieťa do rúk. Bolo malé, slabé a nevinné

a práve prišlo o oboch rodičov. Nemalo viac ako tri roky. Bolo ťažké na to čo i len pomyslieť.

„Zabijem ho vonku a rovno ho hodím do kríkov, nech tu nezapácha.“

„Dobre, ale rýchlo sa vráť, týchto dvoch treba tiež spratať.“

Henry vyšiel von a rýchlo sa začal vzdďaľovať od domčeka, až kým nedošiel ku koňom priviazaným k stromu. S dieťaťom v náručí nasadol do sedla jedného z nich a vybral sa na cestu. Keď prišli do dedinky pri potoku, začínalo už svitať. Henry zosadol z koňa a vybral sa k vysokému domu na kraji dediny, kde zaklopal na dvere a čakal. Otvorila mu stará pani so šedinami.

„Babka, odlúčil som sa od tých banditov a zachránil toto dieťa. Vraj sa volá Frederik, ak môžeš, postaraj sa oň, prosím ťa. Viem, že ma budú hľadať a naisto ma aj nájdu,“ povedal Henry babke, nasadol na koňa a odišiel.

„Ahoj, maličký, si prekrásny a určite aj silný, ja to vycítim,“ prihovorila sa babka dieťaťu, „postarám sa o teba ako o vlastného, to ti sľubujem,“ dodala vstupujúc do domu a zatvorila za sebou dvere.

3. jún 1328

2. kapitola

V jaskyni bolo cítiť smrad zdochnutých malomurkov. Len pred malou chvíľou ich zabil chlapec v kožušine, kvôli jeho zlej obratnosti ho však aj tak poškriabali. Vyrastal na dedine a navyše bez otca, takže šermiarskemu umeniu ho nemal kto priučiť. Vedel len to, čo sa naučil sám pri rôznych bitkách a šermovačkách s chlapcami. Kráčajúc chodbami prišiel až na koniec, kde uvidel truhlicu obalenú machom.

„Konečne si trochu privyrobím do vrecka,“ povedal si sám pre seba a pristúpil k truhlici. Keď ju však otvoril, zistil, že je prázdna. Očividne tu už boli kopáči.

„Dočerta!“ zreval, keď zrazu začul zozadu prichádzajúce kroky. Kroky boli už blízko, keď sa v obratnej otočke do temna rozohnal mečom, až to zasvišťalo a chlapec zbadal rytiera v dotrhanej červenej tunike s rozstrapatenými blond'avými vlasmi a erbom mačky a štítu.

„Rytier Abaroxu blúdiac v jaskyni? Čo nové sa ešte dozviem,“ povedal chlapec a zložil zbraň rovnako ako rytier.

„Nie som tvoj nepriateľ, chlapče, len som hľadal skratku do Feringhelu. Čaká ma tam môj pluk,

s ktorým sa potom presunieme do Karnusu. A čo robíš ty, sám v tejto jaskyni? Neceníš si život?“

„Hľadáam poklad. Kúpil som si mapu, ktorá ma k nemu mala priviesť, ale ako vidíš, truhlica je prázdna. Moja cesta sa práve skončila, môžem sa vrátiť.“

„Ak chceš, môžeš ísť so mnou a sprevádzať ma, rád spoznám niekoho nového. Inak, ja som Erich, a ty?“

„Ja som Frederik, teší ma. Ak ti môžem poradiť, vyrazme čo najskôr, kým nenastane noc. Nemám chuť nechať sa roztrhať nejakou potvorou.“

Šli dlhou piesočnou cestou lemovanou kríkmi. Zotmelo sa rýchlo, na oblohe už bolo vidieť oba mesiace, Per i Ather.

„Mesiace sú pomenované podľa starých vládco-
cov, ktorí tu vraj žili dávno pred nami. Per zradil
svojho brata a ten ho za to potrestal mágiou, kto-
rá ho premení na niečo večné, na niečo, čo bude
poukazovať na jeho zradu. Premenil ho na me-
siac a *Ather* v budgarštine znamená *zradca*.“

„Ako vidím, vyznáš sa v astronómii,“ povedal
Frederik, ktorý bol už uťahany a znudený z cesty.

„Niečo málo o tom viem. Môj otec po no-
ciach rád pozoroval hviezdy. Boli krásne, ale
rovnako sa mu stali i osudnými.“

„To mi je ľúto, smiem vedieť, čo sa stalo?“ odve-
til Frederik empaticky a rozhodol sa držať minútu

ticha. Odrazu bolo z kríkov počuť zvláštne zvuky, ktoré oboch znepokojili.

„Nech si ktokoľvek, radím ti, aby si čo najskôr vyšiel,“ Frederik ledva stihol dopovedať a už pri nich stál malý chudý chlap v roztrhanej sivej tunike, špinavý od blata od hlavy až po päty.

„Veľmi sa ospravedlňujem, moji drahí páni. Nechcel som vás vystrašiť, len som sa stratil, keď som šiel z tábora naberať vodu do krčahu,“ odvetil chlap držiac v jednej ruke krčah a druhou ukazujúc na smer, kde by sa osada mala nachádzať.

„Ideme rovnakým smerom, roľník, ak chceš, môžeme ťa sprevádzať,“ navrhol mu už cestou zníčený Erich, „ja sa volám Erich a toto je Frederik,“ ukázal na chlapca.

„Ja som Alfonz,“ predstavil sa roľník a potom pokračoval, „ako vidím, páni, ste už unavení. Máte veľké množstvo zásob, ktoré sú určite veľmi ťažké. Ponúkam vám možnosť prespať u nás v osade a na ďalší deň môžete pokračovať vo vašej ceste,“ dokončil a potom sa na chvíľu odmlčal. „Mimochodom, ak sa môžem spýtať, ste rytier, však?“ spýtal sa Ericha. „Zistil som to podľa červenej tuniky, ktorú máte na sebe. Zaujímalo by ma, prečo po tejto krajine plnej lapkov, malomurkov a iných bytostí cestujete sám.“

Erich sa usmial: „Nuž, cestoval som do Petarhu doručiť niečo istej osobe a naspäť som sa mal

vracať cez Feringel, kde som sa mal pripojiť k ostatným. Akosi mi však trasa vypadla z hlavy. Vzal som to teda skratkou cez jaskyňu, kde som stretol Frederika nariekajúceho nad prázdnu truhlicou, v ktorej mal byť poklad,“ odvetil a obaja, aj on, aj roľník, sa rozosmiali.

„Nechápem, čo je vám na tom smiešne. Za mapu k tej truhlici som vysolil skoro mesiac cepresov,“ poznamenal Frederik podráždene. Zjavne bol ešte vždy naštvaný kvôli nevydarenému lovu pokladu.

„Už vidím svetlá a bránu tábora, sme skoro tam,“ povedal Alfonz.

Tábor nebol príliš veľký, pozostával z niekoľkých malých prístreškov, pod ktorými posedávali alebo spali ufúľaní roľníci, niektorí dokonca spali aj vonku na slame pri prasatách. Pri bráne stáli dvaja tupci, ktorí ani poriadne nevedeli držať kopiju v rukách.

„Á, Alfonz, priniesol si nám nových ľudí. Ako vidím, majú aj poriadne zásoby, to by nášmu mestu mohlo trochu pomôcť,“ povedal jeden zo strážnikov utierajúc si noc do držiaka kopije.

Za bránou ich už čakala skupina lapkov s mečmi a jeden lukostrelec.

„Prepáče, ľudí obvykle nevítame takto, ale viete, časy sú ťažké a my nemáme čo do úst. Vlastných žrať nemôžeme,“ povedal očividne veliteľ lapkov a gestom naznačil, aby zatvorili bránu tábora.

„Hneď sa mi zdalo niečo podozrivé! Prepáčte, darebáci, ale Rád rytierov Abaroxu toto nestrpí, pripravte sa na boj!“ zvolal Erich a vzápätí ich obklúčili lapkovia.

Erich sa snažil prudkými pohybmi zmiast' lukostrelca, zatiaľ čo Frederik preťal hrdlo prvému lapkovi a sotva sa vyhol úderu druhého. Ten úder rýchlo odblokoval a druhou rukou omráčil lapku.

„Zozadu!“ zvriskol Erich, ktorý sa nesústredil a dostal šíp priamo do ramena. Frederik kopol útočníka zozadu medzi nohy a ťal ho do chrbta hlava-nehlava, Erich medzitým dorazil omráčeného banditu.

„Rýchlo k bráne, skôr než prídu ďalší!“ zavelil Frederik, ktorý si až teraz všimol šíp trčiaci z Erichovho ramena. Podoprel ho a rýchlo s ním dobehol k bráne tábora. Zozadu už bežal ďalší lapka, ktorý chcel využiť príležitosť, keď šiel Frederik otvoriť bránu. Zabudol však na stále bojaschopného Ericha, ktorý odblokoval úder lapkovou palicou a presekol mu celý hrudník takmer na dve polovice.

Frederik zbadal ďalších lapkov vychádzajúcich zo vzdialenej chatrče, ktorí si všimli svojich mŕtvych priateľov.

„Bežme do lesa, tam sa im snád' stratíme!“ zahuľal Frederik a chcel pomôcť Erichovi. Ten však jeho pomoc odmietol a rýchlo bežal za ním.

Les bol močaristý a po lapkoch už ani slychu.

„Asi sme sa ich zbavili,“ udychčane povedal Frederik.

Kráčali bez prestávky, no stále mali pocit, že sú na tom istom mieste.

„Zdá sa mi, že sme zabľúdili. To je to najhoršie, čo sa nám teraz mohlo stať. Tam v diaľke počuť nejaké zvuky, radšej to skontrolujme,“ povedal Erich.

„Nie som si istý, či je v našej situácii dobré nasledovať nejaké zvláštne zvuky,“ povedal odmietavo Frederik.

„Frederik, možno to nevieš, ale my rytieri Abaroxu nebojujeme iba vo vojnách, my aj pomáhame. Pomáhame bezbranným ľuďom, pomáhame stavať chalupy roľníkom, ktorí o ne prišli napríklad vo vojne. Je to naše poslanie a keď som povedal, že skontrolujeme, odkiaľ prichádzajú tie zvláštne zvuky, tak to aj urobíme.“

Erichove slová očividne zmenili Frederikov názor, pretože už nič nepovedal. Vybrali sa teda smerom za zvukmi. Došli na miesto, odkiaľ tie čudné zvuky prichádzali a tam zbadali zvláštne živočíchy ohlodávajúce mäso a orgány mŕtvej skupiny roľníkov.

„Čo to, prepána, je?!“ potichu zhrozene zašepkal Frederik.

„Očividne ide o charmakov. Je to kríženec psa a zmiže, má slabé kosti, ktoré vznikli degeneráciou vekom. Pozor na ich pazúry, sú riadne ostré a keď sú v skupinách, znamená to zaručenú smrť.“

„Odkiaľ poznáš tie beštie?“ spýtal sa Frederik.

„Po otcovi mi zostala kniha *Magické tvory maveliornskej krajiny*,“ objasnil Erich.

Ich rozhovor pravdepodobne začul jeden z charmakov, pretože začal vrčať, čím upútal pozornosť celého stáda.

„Doriti, a je po nás,“ povedal neisto Erich.

„Musíme sa rýchlo dostať na ten voz. Tam nás, dúfam, nedostanú.“

„A ako to chceš urobiť?“ spýtal sa Erich sledujúc charmakov, ktorí sa rýchlo približovali. „Rozdelíme sa. Ja zbehnem na voz sprava a ty zase zľava. To ich rozdelí a my tak budeme mať väčšiu šancu dostať sa hore,“ vysvetlil Frederik svoj plán a rozbehol sa k vozu. Erich urobil to isté. Frederik sa na voz dostal takmer okamžite, Erich mal však problémy. Keď už liezol nahor, jeden z charmakov ho schmatol za nohu a stiahol dolu. Zo všetkých síl sa snažil kryť si tvár a krk, čoskoro však bol už celý od krvi. Keď zo seba odhodil telo charmaka, všimol si Frederika, ktorý ťahal charmaka, a dvoch ďalších chlapcov. Boli to rytieri Abaroxu a Erich ich oboch dobre poznal.

„Erich, ty žiješ! Ale poriadne ti naložili. Neboj sa, budeš v poriadku. Vezmeme ťa späť do Karnusu a keď si trochu oddýchneš a dáš si pohár dobrej medoviny, môžeš podať správu veliteľovi. Inak, kto je ten mládenec, čo s tebou hopsal na ten voz?“ prihovoral sa Erichovi jeden z rytierov.

„Ja som Frederik a tiež by som rád vedel, ako sa voláte,“ odpovedal Frederik utierajúc meč od krvi.

„Ja som Jonáš a toto je Peter. Ako ste sa sem vlastne dostali?“

„Utekli sme pred lapkami, ktorí nás prepadli. Pár sme ich zabili, ale Erich dostal šíp do ramena a cestou sme začuli zvuky, za ktorými sme sa vydali. A čo vy?“ spýtal sa Frederik, pretože netušil, čo robia rytieri takto hlboko v lese.

„To vám povieme neskôr, v prvom rade sa však odiaľto čo najskôr musíme dostať. Keď nastane noc, týchto príšer tu bude omnoho viac.“

Cestu si krátili rozprávaním príbehov z čias ešte pred vojnou Abaroxu proti Volegu a Morvínii.

„A sme tu,“ zvolal Jonáš.

Frederik videl hlavné mesto po prvýkrát. Pochádzal síce z Petarhu, ktoré má tiež veľké hlavné mesto, ale on ho nikdy predtým nevidel, iba o ňom počul.

Hradby boli vysoké, že by ich dvaja obri stojac na hlave jeden druhému nepreliezli. Boli z mramoru a všade boli povešané vlajky Abaroxu. Na-

vrchu hradieb vedľa seba ako figúrky stáli vojaci v pozore, po oboch horných hradbách boli balisty s obsluhovačmi, ktorí sa práve striedali. Pri mohutnej drevenej bráne, ktorá bola kombináciou rozličných architektonických štýlov, stáli dvaja plne ozbrojení strážcovia s kopijami a veľkými zaguľatenými štítmi.

„Dobrý deň, páni, vraciame sa z dokončenej obhliadky. Toho s tou jazvou sme zachránili po ceste,“ povedal strážcovi Jonáš.

„Otvorte bránu!“ zahučal strážca.

Dvere sa pomaličky otvorili a keď prišli k vstupu do mesta, šli cez ulice priamo k veliteľskému táborisku. Kráčali rýchlo, na rozdiel od Frederika očareného krásou mesta. Videl mnohé novinky, akými boli napríklad veľká krčma najznámejšia v celom Abaroxe, nádherné lemované cesty či veľké trhy preplnené obchodníkmi z celého Mavelioru, ktorí predávali jablká, kukuricu a všeličo iné.

Domy boli z tehál a mali škridlové strechy. Súčasťou veľkomesta boli, samozrejme, kurtizány, ktoré postávali takmer na každom rohu.

„Vidíš, chlapče,“ povedal Jonáš Frederikovi, „keď sa pridáš k statočným rytierom Abaroxu, kúpiš si také aj dve.“

„Ešte sme len prišli a ty ho už verbuješ medzi nás,“ ozval sa Peter, ktorý doteraz mlčal.

„Každý sa nám bude hodiť a navyše ho už poznáme. Má správny bojový potenciál, zopár tréningov šermu, poriadna výzbroj a bude z neho vraždiaci stroj.“

„Zrejme ste zabudli na môj názor. Nemám v pláne vstúpiť do armády, hoci zopár tréningov by sa náramne hodilo, stále mám totiž čo zlepšovať,“ odsekol Frederik.

V tábore na nich už čakal veliteľ. Bol priemerne vysoký, holohlavý, mal bujnú bradu a pod pravým okom a na čele mal jazvu.

„Erich, som rád, že si späť. Dúfam, že si odovzdal tú správu. Čo sa ti vlastne stalo?“ spýtal sa veliteľ prezerajúc si Frederika.

„Hlásim, že správa bola doručená, pane. Kráľ Artosz súhlasí s našimi požiadavkami a ak dostane plnú podporu vo veľkej vojne, poskytne nám pomoc pri výstupe na horu Averog.“

„Mal som vedieť, že to bude chcieť urobiť, nečakal som však, že to bude takto rýchlo. Zajtra ráno na audiencii si o tom budeme musieť pohovoriť s kráľom Cersenom. Teraz sa však choďte vyspať, vyzeráte ako ghúlovia.“

Veľký tábor bol plný vojakov vracajúcich sa z večernej obhliadky. Podaktorí len tak sedeli pri ohni, iní sa stratili v stanoch s kurtizánami. Frederik a Erich zašli ešte pred spaním k ohňu.

„O čo sa jednalo s tou horou Averog?“ spýtal sa Frederik.

„Hora je údajne plná zlata. Informácie máme od kopáčov a baníkov, ktorí tam žili pred útokom draka. Ten to tam vypálil do základov.“

„Počkaj, chceš mi povedať, že sa máme postaviť proti drakovi?“ neveriacky odvetil Frederik.

„Tiež neverím, že by tam žil drak, ale videl som veľa magických tvorov, okrem iných aj šupela. Je to druh korytnačky, je však oveľa väčšia a rovnako aj nebezpečná. Má pazúry a vyplúva zvláštnu tekutinu, ktorá rozožerie aj kožu a mäso. Ale späť k drakovi, údajne ho videli obchodníci a zabitie draka a vystavenie jeho pozostatkov v Karnuse vo veľkej vojne podľa kráľa vraj ukážu silu a nadradenosť Abaroxu.“

„Nemyslím si, že útok na draka je najlepší spôsob, ako ukázať silu Abaroxu. Len si uvedom, koľko vojakov príde o život a navyše nevieme, či sa to vôbec podarí,“ povedal Frederik a zhasol plameň, ktorý prestal žiariť a všetko sa znovu ponorilo do tmy tak ako už mnohokrát predtým.

„Vojna, čo to vojna vlastne je? Podľa môjho názoru ide o boj malých deciek, ktoré sa nevedia podeliť o svoju hračku, až im nakoniec spadne do ohňa. Nezhorí však len tá hračka, horia celé dediny, mestá, zvieratá, ľudia a plameň nezhasne až dovtedy, kým nezostane všade naokolo už len prach.“

Jonáš, vojak Abaroxu a člen drakovraždy

3. kapitola

Záblesk, tma a zasa svetlo. Frederik netušiac, kde sa práve nachádza, otvoril oči. Všade naokolo bola len temnota. Až keď sa pozrel pod nohy, všimol si tehelnú cestu. Bol prekvapený, pretože vyzerala ako zo zlata. Bola to však jediná cesta, a tak sa rozhodol šliapať.

Počas cesty začal pociťovať, že nie je sám. V temnote začal pomaly rozoznávať obrazce. Boli to obrazy ľudí, zvierat a Abaroxu v plameňoch. V hmle obrazcov zbadal aj Ericha. Celý doráňaný a zašpienený ležal v kaluži krvi. Nehýbal sa, bol mŕtvy. Pristúpil k nemu akýsi zvláštny chlap, ktorému nebolo vidieť do tváre. Podišiel k Erichovi a niečo mu pošepkal.

Frederik chcel zistiť čo, no z akéhosi dôvodu sa nedokázal pohnúť smerom k nim. Rýchlo však zareagoval, keď muž vytiahol z tuniky nôž a prerazal Erichovi hrdlo, až krv stekala po neviditeľných stenách temnoty.

Zotmelo sa. Frederik sa už nenachádzal v strašnej vidine mŕtveho Ericha. Teraz bol na námestí v Karnuse. Bolo to tu iné. Ľudia boli iní, dokonca ani kurtizány nevykrikovali na každého, kto prešiel okolo. Miestni banditi sa stiahli do svojich brlohov, ulica bola smutná a Frederik si až neskôr